

Izgubljeno stvorenje

(LUK. 7, 36)

Bogati je Simon priredio gozbu. Gosti su se skupili oko stola. I u taj čas pojavio se na vratima ženski lik, zbuđen i pogurne glave. Gosti pogledaše. U njihovim očima bljesne srdžba. Njihovo odbojno i prijeteće držanje govoriло je više, nego što mogu izreći riječi: »Gradska grešnica! Napolje s njom!»

Ova je žena bila previše poznata u gradu. Prstom su pokazivali za njom: »Droja!« Rano sama zavedena, mnoge je poslala ona zavela. Koliko li se mladih ljudi onečistilo, koliko li muževa prekršilo bračnu vjernost! Nije poznala ni stida niti je imala savjesti. Bila je kao da ju je opsjednulo sedam davoла.

Jednoga je dana iz znatiželje slušala propovijed Spasiteljevu. U njezinu je dušu unšla jedna riječ, koja ju je uznemirila. Da li je to bio strašan »jaos« upravljen onima, koji su se podali samo raznim grešnicima, koji čine pokoru? Pravo se ne zna. Njezina se duša probudila od sna. Savjest počela udarati glasnim udarcima. Dosadašnji njezin sramotni život žestoko je ubadalo njezino srce: »Moj Bože, tako sam zla, tako sam opakа. Bijedna sam ja, žena! Gadjim se sama pred sobom: Što imam ja sada od svih nasloda? Izgubljena sam za ovaj i vječni život!« Ginula je od očajja. Dan i noć nije imala mira.

Samo Jedan može tu pomoći. Dobri Učitelj iz Nazareta. Njegova se slika izdigla u njezinoj duši i to slika tako svijetla i mila: »Isus će mi pomoći. On će odvratiti teret s moje duše. Bacit ću Mu se pred noge i priznati svoju krivnju.«

Gorka odlika. »Što će ljudi reći? A osobito tvrdi Farizeji? Ah, što! Ja se nisam bojala činiti strašne grijehе, zato se neću stidjeti ni pokoru praviti.«

I sada stoji na vratima dvorane, gdje Simon priređuje gozbu. Kad je vidjela mrčne oblike Farizeja, mogla je izgubiti srčanost. No samo je jedan bio tamno, koji joj nije dobacio pogled prezira. On je gleda pun ljubavi kao da je priziva i hoće joj reći: »Dobro je, drago dijete, da si došla.«

I ona pada na koljena kod Njegovih nogu i ispovijeda Mu svoje grijehе. Ne ispovijeda ih svojim riječima nego svojim suzama. Nijem je to i potresno njezino priznanje. Bujica suza teče niz njezino lice. A onda dolazi ono, što je najganutljivije. Marija Magdalena se ponizuje najdublje. Ona razrještje svoju kosu, kojom se tako često isprazno služila. Njome sada otire noge Isusove, nakvašene njezinim suzama. Ona je mnogo grješila, ali ona se kajе, pravi tatarsku i duboku pokoru.

A Krist? On zamjećuje ogavno farizejsko šaputanje. Opaža njihov kameni prezir nad izgubljenim stvorenjem. Zato im Isus daje udarac, koji ih nemilosrdno tuče. Okrene se naime k Mariji Magdalena, pogleda je i progovori joj. A u Njegovu je pogledu i u Njegovim riječima cijelo nebo ljubavi: »Oprostite si su tu grijesi... vjera tvoja ti je pomogla, idi u miru!« Tko da ne zavidi sada ovoj bivšoj grešnici na radosti, koja je unišila u njezino srce i u njemu pjevala i slavije ljubav!

Ali i Simonu je rekao, da i ostali čuju: »Vidiš li ovu ženu? Uđoh u kuću tvoju, vode mi na noge nisi dao, a ova suzama obli noge moje i svojom kosom otare. Cjelovla mi nisi dao; a ona otkako uđoh, ne presta cjelivati nogu mojih. Uljem nisi pomazao glave moje, a ona pomažuću pomaza moje noge. Zato ti kažem: Oprošteni su joj mnogi grijesi, jer je mnogo ljubila; a kome se manje prašta, manje ljubie.«

Jaka vjera i žarka ljubav pokrivaju mnoštvo grijehа.

Svakomu se čovjeku to mili, kad čita i sluša, kako je Spasitelj bio dobar, ka-

ko je Njegova dobrota tražila i nalazila propalu i izgubljenу djecu ljudsku.

Ljudi pak imaju tako malo dobrote, jer Krista premlao poznaju i ljube. Ako Krista ljubimo uistinu, onda isto mislimo što i On. Njegov sud je naš sud. Njegovo Srce je naše srce. Mi ljubimo. Što On ljubi i ne pitamo dalje zašto. On hoće da i mi jedan drugoga razumijemo i ljubimo: »To je moja zapovijed, veli On, da jedan drugoga ljubite. Od te ljubavi On ne isključuje nikoga, pa ni one, koji Mu se protive, kako su to činili i Farizeji u Njegovu vrijeme. On ih je ipak tražio, korio, učio i ljubio.«

Moralni dokaz za opstojnost Božju

Ovaj dokaz izvodimo iz čudorednog zakona, što ga svi ljudi bez iznimke osjećamo u svojoj nutrini.

Činjen ca je, da svi mi ljudi bez iznimke čutimo u sebi čudoredni ili moralni zakon. Taj nam zakon nalaze činiti dobro, Taj nam zakon brani činiti zlo. Taj nas zakon hvali, ako smo učinili dobro. Taj nas zakon korigira i osuđuje, ako smo činili zlo. Taj zakon nazivamo mi savješću. Glas savjesti je moćan, neumoljiv. On je neovisan od vanjskoga svijeta. Ako nas i svu svijet za neko djelo hvale veliča, taj se glas javlja samostalno i neovisno, pa nas može korigirati i mučiti do zdojnosti. Mi sami ne možemo savjesti iz svoje duše izbaciti. Možemo za neko vrijeme glas njezin prećutati, ali kada smo na samu, kad

samo u tišini, taj se glas opet neumoljivo javlja i izriče svoju presudu.

Taj čudoredni zakon ne potiče od nas samih. Koliko puta bismo se rado riješili toga zakona, ali ne možemo! Taj zakon ne potiče od »vanjskog ljudskog ugleda. Mogu nas vanjske ljudske vlasti i riješiti svake krivnje, onaj unutarnji glas govori svoje no osvrćući se na izvaja ljudske. Ako taj unutarnji glas savjesti, taj čudoredni zakon, ne potiče od nas samih, a ni od drugih ljudi, onda može da potiče samo od Stvoritelja naravi, od vrhovnog Zakonodavca, koji je sam svet i pravedan, koji dobro vada nagradu, a zlo kazni. Glas savjesti je glas samoga Boga u našim prećutij, ali kada smo na samu, kad

ISUSU

Imam želju, o Isuse, da Ti vjerno služim, nikada više grijehom Tebe ne rastužim.

Umoran sam i satrven, odmora mi treba, za okrepiti Ti mi dajеš nebeskoga Hljeba.

Stolu Tvome pristupat ću odano i smjerno, služit ću Ti o Isuse, ustrajno i vjerno.

OBNOVA

Blago predvečerje rane jeseni uvalađilo se na pritravene vrata crkve, a tamne sjene priljubile se uz oltare sa stalinarskim kipovima. Vera je stupila u crkvu.

Pogledom potražila sveto zaklonjeno mjesto i zakrenula do ispovjednice, gdje je s obje strane već čekalo nekoliko osoba. I dok je čekala pred ispovjednicom sklopljenih ruku, ona — koja se godinama nije ispovjedala, šaptale joj usne molitvu. Vera je molila...

Da, bila je ona nekada dobra. Bilo je u njenu životu dana ispunjenih dobrotom. A sada? Sada je spoznala da lijepu dušu ne nosi samo onaj, komu svijet pruža sreću, a život mu se smijeh sa svim ugodnostima. Ne! Upravo onda, kad joj život bio lagodan i ružičast i kad je uživala svako dobro u obilju, baš onda je najdalje bila od dobra.

Krvo je shvaćala svoju sreću. U dobru se uzdigla od preuzetnosti, te misla da može i »mije rušiti osnove Božje i ravnodužno biti na prekinutu vezu s Bogom, likomisljena nad ponorom zla.

Jednog dana nador se nad njenom srećom tamn oblaci neugodnosti. Stizavala i križevi, veliki i mali, nadolala životna bura, što je rušila i lomila sve ono, bez čega je misla da ne može živjeti. A ona neodgojena za trpljenje »pružila je otpor i proliha mnogo suza, patila u teškom du-

ševnom stanju. Teški su časovi spoznavanja pravednost vječnoga Tuca, a dizat se u duši svojoj na Njega, teško Ga vrijeđat, zdojnostu.

U časovima tišine i smirenja obiljavala joj snaga vjere, radajući djelo skruženja... Snuji su joj i časovi svijetla. Svijetla, u kojem je jasno razabirala stazu u magli, u nezvjesnosti i borbi. Borila se Borila do odlučnosti, koja ovamo dovode nleuu zmučenu dušu. Dovala ju k ispovjednici nad, da će joj lakreina ispovjed oлакšati teret duše radi prošlosti. Zesumirala tu te velika želja da otkrije nekome teret duše radi prošlosti. Ispunila ju je velika želja, da otkrije nekome i strah, koji će odstupiti mjesto praštanju, jer je Božje milosrđe jače od pravde. Glas joj se savjesti nije dulje zadržavao na sitnim i svagdanjima pogreškama, o njima njena savjest nije vodila brigu. Zato im i nije davala veće važnosti. Vera će i danas reći ono veliko, doista teško... Otkarir će danas sve, jer zato je i došla ovamo.

Govrčina i bol lomila joj dušu, sjetišvi se nam, doživljaja i osobe, kojoj je ručnina vladanjem kidala srce, žrtve vraćala nezahvalnoću. O kako bi sada to sve drugaćе bilo, samo da može popraviti, da može naknaditi izgubljeno.

Osloni se na Boga

Jedan sveti čovjek govorio je ovako: »Tko me može prisiliti, da čim nešto, što ne ću? Kad bi netko bio uvjeren, da me može prisiliti, da radim ono što ne ću, on bi morao prije Boga prisiliti, jer dok Bog čini, što hoće, dotle sam i ja sasvim sigurno savršeno slobodan, jer ništa ne ću, što On ne će. Hoće li On da budem bolestan, tada mi je bolest milija od zdravlja. Hoće li, da budem siromašan, tada ne bih htio biti bogat. Treba li da budem izmet ljudski, bit ću zadovoljan i tražit ću svu svoju slavu i radost u tom, da me svijet prezire. Da li ću živjeti ovdje ili gdje drugdje, da li u svoje dane provoditi u miru ili u namali posala, da li ću svršiti u svijetu mojih godina ili kasnoj starosti, zbilja ne znam reći, što bi mi od toga bilo milije. Čim Bog od toga nešto izabere i kaže mi, što je po Njegovu srecu, i moje će se srce tamo nagnuti i naći ondje svoju sreću.

Nije li ovakvo savršeno sjedinjenje s voljom Božjom nedostiživi ideal, koji nam dočarava naša mašta, ili ima u zbilji ljudi, na koje jednako utječe sreća, kao i nesreća? Ima ih. Mogu se naći i u našoj sredini, koji su jednako zadovoljni u bolesti i zdravlju, siromašni u bogatstvu, i koji oskrbica u pamtnje više cijene od obilja i blagostanja.

Uostalom nema ništa istinitijega, nego je ovo: Što više svoju volju dovodimo u sklad s voljom Božjom, to više dolazimo na našim »željama usuret. Što više nastojimo, da Ga slušamo, to je više On sklon, da zadovolji naše težnje. Nesamostalno uslišava naše molitve, nego ih dobrostivo predusret. Boga istražuje dubine našeg srca i motri čine tajne naše želje, koje mi iz ljubavi prema Njemu skrivamo. Ispunjuje ih bogatije, nego što se usuđujemo i nadati. Jednom riječi, sreća je duše, koja se potpuno predala Bogu, stalna, nepromjenljiva i vječna. Nkakav strah ne zagorčuje njezino blaženstvo, jer joj nikakva nesreća ne može nauditi. Predočujem ti takvu dušu kao čovjeka na pećini, u svjetloniku uređi gledomog oceana. Bez sjenke straha gleda on, bijesne valove, kako narstu na njebroj ih i zavilava je, kad ih motri, kako se jedan za drugim razbijaju o pećinu ispod njegovih nogu. Da li su vali mirni, ili ih ojuja diže i valja, da li navilaju njemu s desna ili s lijeva, on je miran i nepomičan, jer je pećina, na kojoj stonuje, čvrsta i nepokolebljiva.

Kako možemo postići ovakvo predanje u volju Božju? Prvo stalnom i čestom vježbom. Kako su veće prilike, u kojima bismo se vježbali, doista rjeke, to sva tajna sastoji u tom, da iskoristimo svaki-danje manje zgodе. Ustrajnost u takvoj vježbi u malim stvarima osobit će nas nasokoro, da čemo i veće nesreće moći podnositi nepokoleblivom postojanoću. Svakomu od nas dese se dnevno tisuće malih neugodnosti, ili ih donese u svjetlo, ili smo ih mi sami ili drugi skrivili. Cijelji je naš život neprekidan lanac takvih malenih suprotivnosti, iz kojih niče u našoj duši neprijatnost, zavist, nestrijpljivost, strah, tisuću prolaznih nerozapojena, tisuću sitnih ljeskova, koje nam sve makar na čas pomute mir duše. Izmakne ti na primjer neka izjava, za koju bi volio, da nije izrečena, pa bi je htio natrag povući, netko ti dobaci kakvu uvredljivu riječ, loše te posluše, ili prepogalano, dijete u te da mira, dosadni posjet te zadržava, netko te gurne iz nepaznje, poprska te blatom auto, vrijeme ti nije po volji, pešao ti nije uspio, kako si želio, nešto ti razbio, haljinu razderao ili zamazao — u ovakvim sitnicama doista ne možeš da izvodiš herojske kreposti, no ako hoćeš, možeš po njima da se sigurno pognе do visokog savršenstva. Čovjek, koji vjerno stalno usliškava Boga ove sitne patnje i prima ih takore kao da ih šalje ruka Božja, sadire si brojne zaslugе za nebo, i nepriazine dolaze do pravog sjedinjenja s Bogom, a što je još važno, za kratko će se vrijeme osposobiti, da hrabro podnese veće žalosne i bolne događaje, koji su neminovni u ljudskom životu.

Pokušaj ću da se od danas u svakidnevnom malim suprotivnostima vježbam, sačuвам mir duše, i da u njima gledam volju Božju!

MRZOVOLJA

Kad je neki poglavar ili šef ureda zle volje, onda mu se brižno uklanjaju svi podložnici. Ili kad neka domaćica sve kući i svemu prigovara, svi pred njom bježe i vjele: kako li ti je dosadna.

To se razdražljivo stanje može tako daleko i visoko popeti, da se je čovjek kao i tinstarnicom nabaviti za mubom, koja ga uznemiruje. Tada nam može biti dosadna neka okolnost ili položaj.

Što je dakle mrzovolja? Sigurno je to naša slabost, koja nas može mučiti, Mrzovolja je onaj, kojemu je svig dosadno, što je na sve osjetljiv i sve teško pu.

Mrzovolja se pokazuje na tri različita esejanja, koje je izazov neki neugodni događaj ili riječ ili utisak. Nešto nas je ozlovoljilo što se dogodilo proti našoj volji, ili našoj čudi, što križa naše nakane, stavlja zapreke našoj volji ili našim čimama. Ili su to neki gubici u nemenu, koji nam prouzrokuju dusevnu bol.

Mrzovolja je razdražljivo stanje, koje nas čini nesposobnima za saobraćaj, neugodnima ili teškima za našu okolinu. A i za nas same je pokora i muka.

Mrzovolja se pokazuje na tri različita načina. Ona može biti nijemna, glasna i stvarna. I prema tonu se razlikuje u obliku, značenju ili posljedicama.

Među jednakima kao što su braca, sestere, drugovi je to, što ne čemo s njima govoriti, također znak mrzovolje. Tuđe li pak do razgovora, te su riječi tvrde, oštre, dapače i zlobne. Ako tako bude i s druge strane, onda je to odmah svada.

Pa i podložnici, koji su inače vezani na poćitanje i poslušnost, često su podvrieni ovom bolesnom raspoloženju mrzovolje. Njihova je mrzovolja pravi križ za njihove predpostavljene. Ona se ispoljuje naročito u mrmrljanju i prigovaranju.

Sveti otac Benedikt, poznavajući ljudsku slabost, u svojoj knjizi o redovništvu, njeleko predložio obilježavanje života boće prije svega i nada sve sprječilo ovo mrmrljanje. On dapače upućuje poglavare, da radije ublaže strogost discipline i da imaju obzir s nesavršenosti, nego li da dopuste, da se potajno mrmrlja i prigovara. Takvim zgodama se strože sudi, tvrde se govori, gore se misli, nego kad bi se otvoreno nešto zamjeravalo. K tomu se rusi ugled predpostavljjenih. I knjiga Mudrosti govori: »Čuvajte se mrmrljanja, jer to ništa ne koristi... čuvajte svoje jezike, jer potajni govori ne će ostati nekažnjejni.« (Mudr. 1.11).

Mrzovolja je bolest. Ona može imati svoje sjelo ili u bolesnom tijelu ili u bolesnoj duši. Zato je treba liječiti. Neka bolest se može liječiti na tri načina: da je otkremo ili kanaliziramo ili ogradiamo.

Mrzovolja je upućena bolest. Stupne se teške otrovne stvari, koje ogorčuju esejnanje. Njih treba razdrijeti i raspućati, tako, da se potraži uzrok trpjenja i onda se taj uzrok tjelesne bolesti liječi i ublažuje. Potraži se i odstrani ono, što muči dušu. Ako je tomu uzrok navaja krvi, treba je kanalizirati. Razdraženoga treba odvratiti od onoga što ga razdražuje, zapoliti ga, razveseliti tako, da on ni ne vidi naše nakane.

Ako to ne koristi, onda treba pokušati, da se zlo ogradi. Kadkadka je namre dost jedna razborita riječ, ozbiljna predodžba e nemenu ili bezazorno upozorenje na neku stvar, koja možda privuče pažnju i odvratiti od predmeta mrzovolje.

Često se ne može koristiti. Onda upotrebljavaj još tri sredstva, koja se zovu: usprtljivost, ustrijpljivost i opet usprtljivost. Mrzovoljan čovjek mora imati usprtljivost s nametnutom tjelesnom ili dusevnom patnjom. Snositi je tresa s pouzdanjem... Božju volju i kraj toga činiti sve, što se može, da se stanje popravi. »Sve... stiglo, primi i ustupi se u raznim slučajevima svoje nevolje.« (Šir. 2.4).

Ustrijpljivost mora imati sa svojom okolinom i ne paziti na male pogreške i slabooe, koje razdražuju. Radije treba trpiti njihov uzrok u vlastitom bolesnom oku.

Ustrijpljivost treba konačno imati sa samom svojom mrzovoljom i ne smije se izvikati arkanosti. Koliko čvaka nas puta ta pogreška napadne, za svaku takvu trpaju se kajati. Mrzovoljan čovjek neka molit za ustrijpljivost i s vremenom će biti bolje.

»Ustrijpljivost kruni djelo savršenosti.« (Jak. 1.4). Ustrijpljivost je jedan od plodova Duha Svetoga i ne stiče se u jednom danu. Mi je moramo s čežnjom šteljeti, ustrajno moliti i s pouzdanom ustrijpljivoću ščekivati.

NA OLIMPIJADI u Helsinkiju Indju će, među ostalim, zastupati i katolik Lavvy Pinto iz Bombaya, koji ima 23 godine i koji je na XV. indijskim olimpijskim igrama bio proglašen najjačim čovjekom svijeta. Osim toga Indju će na olimpijadi u Helsinkiju zastupati i katolikinja Miriam D'Souza, koja je postvela nov rekord u trčanju na 200 m.

OTUD IMA DOĆI

U jednom talijanskom samosianu molio je vajajni brat Inocent s dana na dan pobozno križi put pred lijepm starim slikama-postajama od mozaika. Pred svakom slikom on bi se poklonio, onda bi se udubio kod jednog prizora dulje, kod drugog kraće. Pri tome su ga vidjeli, kako čini nehotične kretne obrane, kao da bi htio potisnuti okrutne voljke od Spasielja, sad kretne suću, kao da bi nio poput Veronike Gospodinu otrti krv i znoj s lica, sad kretne spremnosti na pomoć, kao da bi htio Isusu pomoći nositi križ, sad užasa, kao da su mu čavli zatjerani u ruke i u noge. Na koncu kod svake je postaje kleknuo na koljena i upravio jednu molitvu. Posebno je dušo boćavo pronaćući i moleći kod zadnje postaje Isusa polazu u groz. Iza toga bi pravilno ustao, i pokraj toga pronaćući prazni prostor i pri tome kimaao glavom.

Prostir je više puta opazio gvardijan samostana te ga jednog dana pozove preda se i ljubezno upita: »Brate Inocente, zašto u tvome križnom putu ti činiš još petnaestu postaju i kimaš glavom? Ponizno, ali s pridržanim žarom srca odgovorio brat: Prećasni Oče, tu bi morala biti još jedna zadnja slika, čiji bi svaki komadić imao objasvati nebeskim svijetlošću: to bismo morali vidjeti proslavljenoga Spasielja, kako sa svojim slajnim križem dolazi na sud; i morali bi pred Njim stati svi, što su Ga u Njegovu zemaljskom životu srećali: Herod, koji Ga je progonio; Juda, koji Ga je izdao; Pilat koji Ga je osudio; Ana, Kalifa, Farizeji i vojnici, a i svi koji su Mu činili dobro, Marija i Josip, pastiri, Apostoli, Marija Magdalena, Marta, Veronika i Simun iz Cirene; također svi — svi ljudi svega svijeta svih vremena. I On bi imao održati veški sud da Njegov prijatelj kliknu i s Njim se raduju, a Njegov neprijatelj vide Njegovu moć te Ga se boje.«

Brat Inocent bio je priprosta duša, znao je od mudrosti ovoga svijeta tek najnu-

nije. U svojim mladim godinama premano je pohadao školu, jer je morao svojoj majci, siromašnoj udovici, pomagati zaslužiti najnužnije, dok nije poslije njezine smrti potražio na samostanskim vratima da ga prime. Ali Bog nebesku mudrost često objavljuje upravo »malenima.« Gvardijan je se dirnut nasimjao i rekao: »Brate Inocente, sve na svoje vrijeme! Sada mi sa Spasieljem idimo na križnom putu i puni pouzdanja lišekuću Njegovu ponovni dolazak. Nemojmo se plašiti nikakove žrtve, da zaslužio mjesto među prijateljima Gospodnjim, kad On jednom dođe na sud.«

Bezazlena duša brata Inocenta, koja je živjela sa Spasieljem, osjećala je jasno, da Isusov zemaljski život, kao se on jednom odvijao u Palestini i kako ga on nastavlja u svojoj Crkvi, prije svega u prav. Euharistiji, mora nuđ odgovor ne samo u preblaženju slavi u nebu, već i ovdje na zemlji. Zemlja, koja je gledala ovdje, ponizna imad svake mjere, mora vidjeti i proslavljenoga Sina čovječjeg. Njegovu su neprijatelji, koji će morati biti lišeni u vječnosti po svojoj volji Njegovu usrećujućeg pogleda, moraju jednaput vidjeti i priznati Njegovu moć i slavu i moraju vidjeti čega su lišili sami sebe.

Ono, što nepokvarena ljudska duša slušiti, to nam Isus potvrđuje vlastitom svojom rječju: »Doći će Sin čovječji u slavu. Oga svoga s Anđelima svojim, i tada će naplatiti svakome od djelma njegovim (Mat. 16.27) Kad je Gospodin užasao na nebo, rekooe dva Anđela učenicima: »Ovaj Isus... tako će doći, kao što ste gledali, gdje ide u nebo« (Dj. ap. 1.11). »Tako, to znači u slavi proslavljanja, ne u siromaštvu i slabosti i neuglednosti kao nekoo u Betlehemu; okružen nebeskim čestama, ne zapušten i prezren kao nekoo: ne. On tada bjezati pred svojim progonaćelima, već On dolazi, da svoje neprijatelje kazni, a svoje prijatelje kraljevski nagradi.«

50-godišnjica biskupovanja

Dne 25. svibnja 1952. slavio je msgr Stjepan Djibri, nadbiskup u Kerkuu za sjedinjene Kaldeje. 50. godišnjicu svog biskupskog posvećenja. Tom je zgodom Papa Pijo XII. upravio nadbiskupu vlastito pismo, u kojem zbrojivši njegove zasluge na pastoralnom i misijonskom polju, te zasluge za obranu i proširenje vjere i mnoga druga djela apostolske revnosti, podjeljuje svećaru apostolski blagoslov.

Msgr Djibri rođen je 18. siječnja 1872. Za svećenika je zaređen 4. srpnja 1893. Dne 30. studenoga 1902. imenovan je naslovim biskupom u Nisibisu. U kolovozu 1917. premešten je iz Nisibisa za nadbiskupa u Kerkuu. Tu ga je čekao veliki posao, da izliječi rane, što ih je zadao i svjetski rat 1914.—1918. kada su katolički Kaldeje bili progonjeni i pljačkani.

Vjerska sloboda u Japanu

Dne 30. ožujka 1951. odobrio je japanski ministarski senat zakon o »Vjerskim udruženjima«. Ovaj zakon zajamčuje pravu slobodu Crkvi ne samo u pogledu zakonitog postojanja, nego i u pogledu provjedljanja i naučavanja. »Sloboda vjerskoga povjedljanja, zajamčena ustavom, mora biti poštovana od svih odjela vlade. Ni jedna odredba ovoga zakona ne smije se tumačiti u smislu, koji bi stezao vjersku slobodu od vjerske, grupno ili organizacije u širenju vjerske nauke, u vršnju obreda i pojedinih činova.«

Taj zakon je nešto posve novo u japanskom zakonodavstvu. Isto tako je u povijesti Japana nešto posve novo, da se u tekstu službenog državnog zakona spominju riječi: dieceza (biskupija), crkva, samostan.

Agencija Fides javlja još jednu povoljnu odluku japanske vlade, kojom ona priznaje obuku vjeronauka u školama. Ti nas zakoni moraju zadivljivati, to više, što katolički tvorci tek neznanu manjinu od 180.000 vjernika na 82 miliona drugih. To je bez sumnje najradikalnija katolicima za progone, što su ih u nedavnoj prošlosti morali pretrpjeti u Japanu. Mućenika je krv uvijek sjeme, koje raste do dobrih plodov.

MSGR. MAKSIMILIJAN FURSTENBERG, priješnji Apostolski Delegat u Japanu, imenovan je Apostolskim Internuncom u istoj zemlji. Msgr. Furstenberg predao je u svećanoj audijenciji svoja akreditivna pisma japanskom caru.

Japanaska vlada za visoke škole

Prije rata postojelo je u Japanu samo jedno katoličko sveučilište, i to u samom Tokiu pod imenom »Jochi Daitaku«. Poslije rata osnovana su još 4 katolička sveučilišta u Japanu. Japanaska vlada gleda simpatičnim okom razvoj katoličkog visokog školstva. U listopadu g. 1951. priznalo je ministarstvo za javnu nastavu sveučilišni značaj ovog katoličkog zavoda i njegovu organizaciju. Sveučilište imade za sada 4 fakulteta: teologiju, filozofiju, ekonomiju i zapadnu kulturu. Država od prošle godine priznaje akademske stepene, čim bude njihova organizacija ustaljena. Budući da se u Tokku naziv katoličko sjećenje, bogoslovni kao takvi posjećuju bogoslovni fakultet, pa su njihovi ispiti priznati od države, kako je to od g. 1874. do konca srpnja ove godine bilo i u Zagrebu.

Doznajemo, da je ove godine u samom Tokiu osnovano žensko sveučilište, koje upravljaju redovnice Presvete Krvi Isusove, prvo žensko sveučilište u Japanu. Japanaska vlada priznala je sveučilišne diplome i ovoga zavoda.

MELIN USKRS

Tada, kada se je dogodila nesreća u Kerđećevoj kući, sav je grad o tome govorio. Govorilo se, žalilo i, i polako zaboravljalo. Dogodilo se zapravo tako: mladom advokatu Kerđiću razboljela se žena i jedinica Mela. Mlada je žena podlegla bolesti 15. dan, mala je preboljela, ali je ostala sljepa. Kao da joj je vrućica ispljela zupanje na ostarjalom i misijonskom polju, te zasluge za obranu i proširenje vjere i mnoga druga djela apostolske revnosti, podjeljuje svećaru apostolski blagoslov.

materijska toplina u maćehinom glasu, kada govori sa svojom djecom, od tihog glasa, kada govori s njome, glasa, koji više puta graniči s prikrivenim nestrijpljenjem. Kasnije je opazila, da je svima lakše, kad odbija polazeće na zajedničke šetnje, bila je uvjerenja, da je onet zdravima, pa ako se je baš ne stide, a oni da im nije udgodno slušati privremeno sazdanje, koje se na nju odnosilo. Sve ju je to odućavalo iz sredine dvanje obitelji, i poćavalo u njezin poseban, oseban svijet. Taj se svijet ograničio na njezinu bijelju sobu, u kojoj je ona pipanjem zaključivala, da je sve onako uređeno, kako je još pokojna mama uređila: krevet s bijelim pokrivačem od velastog tkiva, stolč s vazom cvijeća, i ukovljenom majčinom alikom, i najmljivi predmet-klavir. Instrument, na kojem se sljepo djevojčice usavršavalo u umjetnicu, na kojemu se pod njezinim tankim prstima budoo Grieg, Liszt, Brahms...

Mladi muž prvo vrijeme oćavajao, klinio se ljudi u svojoj golenoj boli, a tada se pomirio sa sudbinom i pokušao započeti redovan život. Kako je bilo od prijke potrebe naći Meli bar donekle zamjenu za majku, u središtu kucanstvo, Kerđić se ponovno oženio.

S vremenom, uz vrijednu i pametnu ženu, uz dvoje djece iz drugoga braka, zadržao i jedre, Kerđić je ponovno našao radostan smisao života. U toj ponovljenoj sunčanoj, obiteljskoj sreći, Mela je u sjeni rasla. Ocu je posao dobro išao, nije žala troška, da se Mela izobraziti u svemu onome, što je sljepicu izpraćeno, a počlo se pokazalo, da je osobito muzikalna, što oćajno je profesor podučavao u muzici i klaviru.

U muzici i uspomenama izvijavala se mlada sljepica. Središte tih uspomena bila je mati: zdrava mati, koja je mljete, njome se bavi, ući je moliti Boga. Pitala joj o nebu, o Kristu, o Anđelima. Pitala s njome na šetnju, vodi je u crkvu na sjenu bogena. Sjela se majčine vrelie ruke i vrelieh suza, koje su kapale na njezino uzdano lice. Tada: mrtva mati: nijema, ukooena, ledena. I napokon: mati proćračna, u visinama, simbol svega ljepoga, dobroga, svetoga.

Dani su bili dugački, mjeseci nizali godine prolazile. Sve više i više uzalud Mela u svojoj šetnji. Sve jače se osjećala teret zdravima. Čudnom su je nazivali...

Kadkad i tvrdoglavom, ali joj nitko nije prigovarao, jer se je znalo, da strajno bolest ili je Meli samo unutrašnja vid, nego i srce oslabila. Jedno, malo, ispaćeno srce nije se smjelo uzbuđivati.

Tako je bilo i toga predvećerja Velike Subote. Dochuće, otas i maćeha su oćali u njezinu sobu, zapitali je, da li bi i oćla htjela poći u crkvu i prisustvovati Uskrsnuću. Odbila je. Nije htjela, da je njejevu vode, nije osjećala koliko anage, što poće među radovne ljude, i napokon: zašto bi kvarila raspoloženje zdravih? »Jadna Mela«, sljepa Mela«, šaptali bi za njome... Nel ne! — Nikakvog sašćenja nije htjela slušati. Nijeji radošće pogled neka ne počiva na njezinim sljepim očima. Ostala je sama u kući, sama u svojoj sobi. Otvorila je prozor.

Nije vidjela blagoo, plavkastoo sunraka. Osjećala je samo miris polćea. Smetlasto-slatkasti miris raspućalih jablana, miris ljubice, i oseban miris vijašne zemlje. Sjelač se, kako je s majkom poćela u taj dan u crkvu. Radnava, u bijeloj opravi, otas i maćeha su oćali. Sjelač se crkve u staju svjeća, oćara, okićenih proljetnim cvijećem. Zapamtila je glas svećenika »Ustani, Gospode, i okupor kora.« Nemojte se bojati Alileluja! pa snažnava vala oćuga i pjesne puka.

Zajezela je tuđi uskrne melodije. Sjega je poćla od prozora, i pipajući došla do klavira. Sjela je, stala prebrati po tipkama... Neka neodređena melodija prolazila je polako u starinsku pjesmu »Na Uskrsu dana toga Sina Boga vječnoota.« pa nekotiko akorda ču »Kraljeve neba, raduju se...« Casak je klavir umuknuo, tada sljepica djevojčica zabaci glavu naznač; a snažno kao proljetna oluja, krpa rastjerava sve oblake, proćućuje kroz...

VII. NEDJELJA PO DUHOVIMA

20. VII. 1952.

U današnjem sv. Evanđelju (Matej) 7, 15 -21) daje Isus svojim učenicima upute. On se čuvaju lažnih proroka, koji dolaze u svjećem odijelu, a iznutra su arabažljivi vuci. Poznat čete ih po njihovim plodovima. Da li se grožđe beru, trnja ili smokve s bodljikav. Svako drvo, koje ne rađa dobra ploda, posječite će se i baciti u ogranj. Ne će ući u kraljevstvo nebesko svaki onaj, koji mi govori: Gospodine, Gospodine! nego onaj, koji vrši volju Oca mogega, koji je na nebesima.

1. Čuvajte se lažnih proroka. Katarina Emmerich kaže, da su to bili Pilatovi ušede. Obukli su se u ućeško židovsko odjele i pomješali među slušatelje, da čuju ne će i Isus šta govori protiv rimske vlasti. Isus ih je upozorio i govorio narodu. Poznat čete ih po njihovim plodovima. U ovojkoj dobi. Uohode su dobro razumlj, da to njih ide, kođ je narod te riječi shvatio u prenesenom smislu. I današnji bogoslovski pisci tumače prenesenom smislu misleć pod lažnim prorocima i vukovima nauke, koje se ne provue vjeri, knjige koje rube čudoređe, običaje koje se protive dobrim kršćanskim običajima. Još uvijek vrijedi izreka sv. Pavla: «Ako vam mi ih andeo s neba savjesti evanđelje dokuče, nego što vam već najvjestijom neka je proklet».

2. Poznat čete ih po njihovim plodovima. To čista nauka sv. Pavla još i danas se propovijeda nekonaljaju narodu. Evanđelje je kroz tisućljeća urodilo bogatim plodovima na svakom području. U prvom redu na vjerskom, što je čovjeka preko posrednika Isusa Krista dovela k Ocu nebeskomu i u milosti sletila ga s Njim. Na socijalnom polju, što se propovijedala i propovijeda ljubav i bratstvo među ljudima nekonom da aruši onu staru osiostičku nauku, da je čovjek čovjeku. Čovjeku čovjeku ima biti brat i prijatelj, a zakon koji treba da među njima vlada, treba da bude pravda i ljubav. Ta je nauka don jela čovječanstvu oplenjenjete duha i postavila temelj ranoj kulturi. Pa zaista, pod utjecajem evanđeoske nauke kao pod kornim sunčanim zrakama nikli su natraz. Neki su dobrotvorni zavodi ustanove kao bolnice, strojišta, uobužista skloništa na svuda. Škole za književnosti i umjetnosti stvorena su najveća djela pod utjecajem i zaštitom kršćanstva. Zar može nimeni-ko čista nauka zlim plodovima?

3. Ne će ući u kraljevstvo nebesko onaj, koji govori, nego onaj koji vrši volju mogega nebeskoga Oca. Ne će nas dakle spasiti lijepe misli i riječi, nego krepkosti život i djela. Lijepo misli i riječi su lijepe one evanđeoske smokve, koju ču Isus prokleo i ona se osušila, a djela su slatki plodovi. Takva djela jesu: ljubiti bližnjega. Boga prema bližnjemu, biti pravdom i sustrudij, pomagati mu u potrebi, veseliti se njegovoj sreći, uvrediti mu opr-

Sv. Rajnelde

Rođena je u 7. vijeku u mjestu Santas blizu Hala, znamenitoga Marijanskoga prosteništa u Belgiji, od oca bl. Vitgera i svete Amelberge ili Amalije (Ljubec).

Amelberga je bila nećakinja bl. Pipina Starjega (Landenskoga), koji je bio upravitelj kraljevske kuće (malordomus) za kraljeva Klotara II. i Dagoberta i. Zarana je ostala bez rod telja. Htjela je ići u samostan, ali ju je njezin ujak ol. Pipin udao za krepkoga grofa Vitgera. Iz ove svete veze poteklo je sedam svetaca: v. Enebeht, kambrijski biskup; sv. Venant i Gemet i četiri keeri: sv. Ermentruda, sv. Faraida sv. Rajnelde i sv. Gudula, zaštitnica belgijskoga rođovništva (slavi se 8. siječnja). Sva su u doba djece posvetila sveceničkom odnosno redovničkom stazeju.

Bl. Vitger i sv. Amalija povukli su se pod starost u samostan. Vtger je ušao u Benediktinsku opatiju Lob, gdje je i umro. a sv. Amalija u samostan Maubeuge. Tu je primila redovničku koprenu od sv. Auberta, kambrijskoga biskupa. Doživjela je duboku starost posvećenu molitvama i pokor. Umrla je g. 690. Njezino je sveto tijelo bilo spomeno u Lob i pokopano u crkvi sv. Marije iz njezina supruge. Crkva slavi spomen ovih svetih supruge 10. srpnja.

Kad su ovi svetci roditelji ušli u samostan, ostale su kod kuće Rajnelde i Gudula. Po smrti oca sveta Gudula je osnovala ženski samostan u pusti nji Morsel. Rajnelde je darovala benediktincima cjeje-

lo svoje imanje, a oni su je učinili donikom svojih mol tava.

Makon toga je sv. Rajnelde otišla u Sv Zemlju. Tu je provela sedam godina obavljajuć križni put do Kalvarije, neprestano razmišljajući Muku Spasiteljevu. Kad se vratila u Santas, živjela je pokornički m životom. Svi su je nazivali «Sveticom».

G. 680. provalila su divlja plemena iz Panonije u Belgiju. Svi stanovnici mjesta Santas razbjegli su se po šumama. Rajnelde je stavila svoje posuđene i Boga Ostala je u crkvi Santesu s klerikom Grimoelom i slugom Gundulom. Prostrila pred oltarom mučenika sv. Kventina molila je milost od Gospodina Isusa Krista da joj dopusti da svoju krv prolje za Njega, koji se ustojtao proliti svoju Krv za spas ljudi.

Barbarski divljaci provalili su u crkvu. Grimoeldu su odsjekli glavu. Gunduldu su zabilili tri čavla u glavu. Rajnelde su vukli za kosu po svetoi krvi Mučenika, zlostavljali je i odrubili joj glavu. To je bilo 16 srpnja g. 680. Barbari su zapalili crkvu al se zatru ušasima. Kad su barbari otišli povući su se stanovnici kući i našli svata tjelesa Mučenika. Sa svim najbogatim sahranili su ih u crkvu. Na grobu sv. Rajnelde zbilja su se čudesa odzvaljevala.

Red sv. Benedikta slavi ovu trojicu sv. Mučenika kao da su pripadnici tog reda. Sv. Crkva ih spominje u Rimskom Martirologiju dana 16. srpnja.

Poslanica američkih biskupa

MORAL I ODGOJ

Moral ima za svrhu usklađenje čovječjeg djelovanja volji Božjoj i prema tome je usko povezan sa svim njim. Što se odnosi na prava i dužnosti čovjeka. Moral zauzima određeno mjesto u odgojnom životu naroda. Karakter ne možemo oblikovati, ako našoj djeci ne damo jasan pojam o onome, što je dobro, i o onome, što je zlo. Ovo pak ne možemo činiti bez pozivanja na konačni zakon koji određuje, što je pravo i što nije pravo, što znači bez pozivanja na Božji zakon.

Nitko ne može odbaciti istinu moralnog porekta, da bi zastupao pravo zadovolja-

vanja. Pogrešno je htjeti uvjetovati moralne vrijednosti privolom većine. Moral ima svoj izvor u Bogu i pojednako obvezuje sve ljude pak se ne može uspješno poučavati, ako nije prožet vjerskim istinama. I ako je pouka djece u moralu u prvom redu zadaća roditelja i Crkve, inak je za zadatak škole da djeluje tako, da odgojiružiti jedinstveno iho kovanje cjelokupne čovjeće ličnosti.

MORAL I GOSPODARSTVO

Moral ima svoje mjesto i u poslovima i u industriji, jer okolnosti, pod kojima ljudi rade, plaća, koji primaju, vrst posla, koji obavljaju sve je to podvrgnuto moralnim zakonima. Kadkada su gospodarske okolnosti takve, da je radnicima teško, kadkada i nemoguće uzdržavati obitelj, tada su oni, koji su za to odgovorni, kriv povrede Božjeg zakona, a osim toga su sukriveli svih onih grješa, koji su posljedica njihove nepravde.

uzbiba vode, probudi zemlju, snažno kao vjera, ufanje i ljubav zaori Handlov «Alleluja».

«Resurrexit», pjeva vjeter s visokih planina, a proljetna vrata klokoču: «Alleluja, Alleluja».

«Resurrexit», savijaju se krošnje u viktoru i udaraju o tamne, vlažne hrđi, a iz pećine odjekuje: «Alleluja, Alleluja».

«Resurrexit», grmi oluja na moru, a valovi se pjene i razbijaju na stromjo obali: «Alleluja, Alleluja».

«Resurrexit», reže munja tamno nebo, a grmljavina tutnji: «Alleluja, Alleluja».

Brze drhuč na livadi «Resurrexit», a snekana vlatna trava se svija u svilenom kumoru «Alleluja, Alleluja».

Mela osjeća, kako je vjhor nosi, valovi zanose, njšu uzbuđene, zelene trave. Srce udara u prsima, bubnja u sljepočicama, žurni i šapće negdje u blizini: «Alleluja, Alleluja».

Kao kroz maglu pojavljuje se pred njezinim duševnim pogledom slika davnog vremena. Starinika se to ogromna silka raskočna na staklu u starinškoj «katedrali»: Uskali Krist u sjaju, obiljaju, ostavlja za sobom tamno kamenje, groba i vojnikje, koji koriste pored lomnih, krležljivih staba. Na kraju je to veličanstven, strog, Gospodar života, odlučan i Kralj vjekova. Mela se divi, ali i boji toga Krista. Osmisljena, umorna, uzbuđena, šapće: «Mama, ček, zašto ne dođeš, zašto me ne povedeš našem Kristu».

Mela je umorna, toliko umorna, da joj prsti napuštaju; tipke, a glavica se spušta, naslanja na klavijaturu. — — — «Mela, Melice», tihi se glas javlja pored nje. Ona podiže s mukom glavu. Prozračan je lik stao uz nju. Naj-

štati; biti ponizan, čist, strpljv, malim zadovoljan, marljiv i savjestan u svagdanjnim dužnostima u svemu, što nas stigne, gledati volju Božju. Vjera bez ovakvih dobrih djela je mrtva (sv. Jakob). Ovakva druga djela jesu najljepša, mala pratnja u drug sivilj pred vječnoga Suda.

milija, najdraža, onakva, kakvu je godinama sanjala u teškoj sljepoče. «Mami, čeka!»

«Mela, Melice, — hajde, — podi samnom. Hajdemo slaviti Uskrsnuće. «Kao u snu diže se djevojčie, a majka je zaočreć mekanim, srebrnim plaštem . . .

Vjeter je — koji ih odnaša, — nosi i liježu u visinama, gdje vjeterje trepere. Alleluja, Alleluja, — a tada ih spušta među paome i masline, lovor i bogatstvo mirisa cvijetca — Vrt Getsemanski.

Usred vrta stoji Krist. Onakav je, kako ga je Najmilija opisivale. Samo još blaži, mlo, kao najmiliji brat, a opet vječičanstven, uzvišen. U blistavom sjaju On im se približava. Pruža ruku probuđenju. Mela je sretna. Ona vidi.

«Je li umorna, mala Mela?» pita Krist

«Umorna sam, jako sam umorna . . . Dodaj meni. Zvao sam umorne. Kod mene ćeš se odmoriti. Hoćeš li?»

«O, hoću, Gospodine, molim Te! Povedi me s mojom Najmilijom!».

«Dodaj, mala Mela, — hajdemo!», zove Krist, a Mela se smiješi i plače od sreće.

Tada visine, — visine — — — visine — — —

— U večer, kada su se Kerdičević vratili kući, pošli su otac i mačeha u Melinu sobu, da joj zabele Sretan Uskrs. «Mela, Melice», zvao je otac. Nitko nije odgovorio. «Tiho, — spava — pazi da ne probudimo», rekla je mačeha. Pošli su bliže i vidjeli, da je Mela zaspala zavučke. Prešli su je i položili na njezin bijeli krevet, a tada otac zaplače gorko: «Mela, Melice, mala moja sretice! I mrtvo ti suza sja na trepavicama» . . .

Zena je tko jedala pored njega. Pokušala ga je ljepšiti: «O, dragi, — pogledaj, — Mela je sretna. Zar ne vidiš, da se smiješi?» — — —

MORAL I POLITIKA

Velika je zabuda misliti da je u politici sve dopušteno. Možemo od svijeti onaj osjećaj osobne dužnosti kod onaj, koji glasaju i osjećaj javnog povjerenja kod onaj funkcionera koji su izabrani, a koji osjećaj prajuju značaj i dostojanstvo političkom životu Onima, koji stojte na čelu javnih poslova povjerenje su teške odgovornosti, oni nisu izabrani, da se baš u svojim vlast tim poslovima i interesima nego da savjetoj opravljaju javna zvanja. U onome što govore ili čine, oni su vezani istim zakonima pravde i ljubavi kao i privatni ljudi na » . . . m područjima ljudske djelatnosti. Nenostežnje, kleveta, nepravda i ogovorenje predstavljaju povredu Božjih zakona kako u političkom tako i u privatnom životu.

Ne postoje dva tina morala, već samo jedan. Ovak je nastupiti tip morala obuhvaća sve odnose čovjeka prema Bogu, prema samome sebi i prema drugim ljudima. On se ima primjenjivati u svim mogućim prilikama života; u kući i u poslovima u školi ili na području zabava. Dvostruki moral svotom pravom neravi dovodi ljude do toga, da žive na dva načina — ih dovodi u zabudu, da vjeruju, da se tako može živjeti bez povrede i bez kompromitiranja moralnih načela. Ovak dvostruki način života tumači skandaloznu anomaliju, koja se danas može opažati u našem narodnom životu, da narod s jedne strane upravlja svoje mol tve Bogu a s druge strane se potpuno zaboravlja na poštivanje Njegovih zakona u svakidšnjem životu.

Ponekad je bilo o krađama i o drugim nečasnim djelima izvršenim u javnim uređima; kasnije su počinitelji bili opravljeni i bilo im je oprošteno, jer da su to činili iz političkih razloga. Jednastveni moral zaboravlja lažne izjave kako u pogledu počinaca tako i u pogledu manjinskih ili rasni grupa. Nema opravdanja za ovakve lažne izjave u tome, što se optužbe protiv njih nazivaju štetnim.

Jedinstveni moral oruža jasan, uzvišten i potpun obli k poštenog života. Osim toga on pruža potpunost u prosudivanju i u provođenju svakidašnjeg života. Prihvatanje ovog jedinstvenog morala čini da čovječji život postaje jedinstven i iskren. Život ne smije imati samo svoj svjetli nedjelje, kada se jednog jedinog dana potpuno poštuje volja Božja i život. Jednastveni moral zaboravlja lažne izjave kako u pogledu počinaca tako i u pogledu manjinskih ili rasni grupa. Nema opravdanja za ovakve lažne izjave u tome, što se optužbe protiv njih nazivaju štetnim.

VJERA I MORAL

Da bi čovjek mogao živjeti po ovaka jedinstvenom moralu, njemu su potrebni: (Nastavak na str. 4)

KLER I ODGOJ

«Školske Novine», polujmješnik za učitelje, nastavnike i profesore NRH u broju 12, od 6. lipnja i g. u članku «Kamufilirani neprijatelji» pišu između ostalog i sljedeće: «U doba se oni prevartiti, i posluđevati u Rimu i ovi važni rimski agenti u našoj zemlji. Oni su povelili bitku za našu djecu u omladinu. Naročito su veliku akciju razvili u učiteljskim školama i među studentskim omladinom, naročito na nastavničkim fakultetima. (Tako su na pr. uspješno stvorili i pjevački zbor u jezuitskoj crkvi u Palmotičkoj ulici u Zagrebu, u kojem pjevaju i — studenti. A ima studentica, koje stanuju kod opatica. U Splitu, opet jedna se maturantska gimnazija tajno zaredila). Oni će istina, uspjeti privući pojedince, ali mi imamo i pravo i dužnosti, da te pojedince osvještujemo, a ako to ne uspjeje, tada da ih čistimo kao što se čisti govorom zaražena grana i grančica na vrbici. Učiteljske su škole već ove godine birale 32 učenika učiteljskih škola, većinom učenika, koje nisu uspjele doći do se oslobode utjecaja klera. Takvi nisu za učitelje. Neka si traže drugi posao. Zatim je Savjet za prosvjetu nauku i kulturu desetorici prosvjetnih radnika, koji isto tako nisu htjeli ili nisu mogli da se otkrnu od sluzbenia klera u kraljevini Rimu, savjetovao da si našu drugo zanimanje, jer našu djecu u omladinu takvi ne, mogu odgojiti. To nije krsenje Ustavom garantiranih sloboda. Jer njima nitko ne brani da vjeruju i da idu u crkvu, ali društvo ima pravo, da odredi: tko može, a tko ne može odgojiti naše buduće građane. Isto tako kao što svatko ne može biti šofer, ili liječnik ili strovođa, jer za to treba imati određene kvalifikate, tako isto treba imati određene kvali-

tete za nastavnika. Nije dosta poznavati svoj predmet, jer u školi seant samo obrazuje već škola u prvom redu odgoja. A može li na pr. odgojno djelovati na sveje učenike ona nastavnica u SI. Broda, inače dobar predavač, koja javno kaže, da ona u crkvi ide zbog toga, što joj je bog iscijelio ranu na nozi (istina to je bilo u liječnici, gdje se tuberkuloza kostiju u Kraljevici, gdje se liječite ne samo katolici, već i pravoslavlji i muslimani i protestanti — bezvjerci, ali njoj je to profesorska — kazala čista sestra, da je to drugi bog učinio.). Kako će učenici gledati, ili na nauku ili na svoju nastavnicu, koja tako govori. Ima li takva kvalitete za odgojitelja naše omladine? Jasno da nema. Ona sigurno nije svjesna, koliko je nesposojivo njeno «privatno» mišljenje s njemom društvenom funkcijom, i ona sigurno nije svjesna da je objektivno, htjela je ona ili ne htjela, sama sebe svrstala pod barjak neprijatelja naše omladine, a je znači neprijatelj a budućnosti svoje zemlje.

Ne kažemo, da su svi oni, koji se još nisu otrali ispod utjecaja klera, svjesni ei — kazala čista sestra, da je to drugi bog učinio.). Kako će učenici gledati, ili na nauku ili na svoju nastavnicu, koja tako govori. Ima li takva kvalitete za odgojitelja naše omladine? Jasno da nema. Ona sigurno nije svjesna, koliko je nesposojivo njeno «privatno» mišljenje s njemom društvenom funkcijom, i ona sigurno nije svjesna da je objektivno, htjela je ona ili ne htjela, sama sebe svrstala pod barjak neprijatelja naše omladine, a je znači neprijatelj a budućnosti svoje zemlje.

PAKISTANSKA VLADA je donijela odluku kojom je Eljela Petak proglašila neradnim danom za cijelu državu. Ovu odluku je Pakistanska Vlada donijela, iako je ogromna većina pakistanskog stanovništva muslimanska vjere.

